

2

20.

Я. ВІЛЬШЕНКО

598

О.К.

ГОСТИНА СВ. МИКОЛАЯ.

Видання „Світа Дитини“:

А) Дитяча Бібліотека:

1. Оскар Уайльд: „Зоряний Хлопчина“.
2. Вільгельм Буш: „Максим і Марко“.
3. О. Білоусенко: „Пригоди Вовка Неситого“.
4. Вільгельм Буш: „Нечемне вороння“.
5. Я. Вільшенко: „Чорнокнижник із Чорногори“.
6. Я. Вільшенко: „Червона Шапочка“.
7. Антін Лотоцький: „Вільгельм Тель“.
8. Фільгеленес: „За вітчину“.
9. Микола Ваврисевич: „Лісова казка“.
10. Грація Товпліс: „Дарунки Русалок“.
11. Я. Вільшенко: „Коник Стрибунець“.
12. Леся Верховинка: „Іменини Влодка“.
13. Осип Маковей: „Пригоди Горобчика“.
14. Клявдія Лукашевич: „Бунт Ляльок“.
15. Володимир Хронович: „Пригоди Лиса-Панаса і його жінки Мотрі“, з образками О. Кульчицької.
16. Василь Софронів: „Печери“.
17. М. Денисенко: „Наша Січ-Мати“.
18. Софія Куликівна: „Алі-Баба і 40 розбійників“, з 33 образками.
19. Марія Штелігівна: „За скляннюю стіною“.
20. Я. Вільшенко: „Гостина св. Миколая“, сценічна картина в 1 дії.

В приготуванні:

21. Володимир Островський: „Соняшник“, сценічна картина на 3 дії.
22. Микита Магир: „Байки“, з численними ілюстраціями А. Манастирського.

ДІТОЧА БІБЛІОТЕКА.
Книжечка 20.

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Я ВІЛЬШЕНКО.

~~11.598.~~

ГОСТИНА СВ. МИКОЛАЯ.

СЦЕНІЧНИЙ ОБРАЗОК В ОДНІЙ ДІЇ.

~~5202~~

~~20.~~

Роз. 111-28/50

ЛЬВІВ, 1922.

НАКЛАДОМ ВИДАВНИЦТВА: „СВІТ ДИТИНИ“.

Ш5(2-Ук)/5-660.1

ЛННБ України ім.В.Стефаника

00533995 (Y)

Право передруку законно застережене.

Друкарня Старонігіїєвського Інституту у Львові.

ДІЄВІ ОСОБИ :

Батько.

Мати.

Богданко, гімназист, 10 літ,

Ромко, 9 л т,

Влодко, 8 літ,

Галя, 12 літ,

Нуся, 6 літ,

Василько, 8 літ,

Іринка, 7 літ,

Св. Миколай.

Ангел-Хоронитель.

Чорт-Антипко.

Ангели, що несуть коші з дарами.

} їх діти.

| сироти.

Діється вечером, перед святом св. Миколая в дитячій кімнаті.

*Кімнатка обставлена звичайно. — На стіні напроти
видців по середині ікона св. Миколая.*

ЯВА I.

Богданко та Ромко сидять при столику. Влодко стоїть.

Влодко: Чудовий сон в минулу мав я ніч!
Ах, щоби увесь сповнився він, мій Боже!

Ромко: Щож се за чудна снилась тобі річ?
Щож таке снилось тобі, брате, гоже?

Богдан: А щож йому там снитися могло!
От, як звичайно всі сі сни діточі:
Птичка на гильці з золотим крилом,
Квітка червона хапає за очі,
А може коник гарний, деревляний.

Влодко: Шабелька ще лискуча може з бляхи?
О ні! Не се все снилось, мій коханий,
Ні шабля, ні коник, ані птахи!
Важнійше щось! Ах, коби сповнилось все!

Богдан: То гарна книжка може з образками,
Чи теж паяцик? —

Влодко: Ні! Не се! Не се!

Богдан: Коробка може із чоколядками?
Щож дітям инше може снитись ще?

Ромко: Ах, як згордів ти зараз вже, Богданку,
Як срібний сей пасок дістав лише!
Ти мужчина вже! Та, як ми, від ранку,
Я певний, ти думаєш про одно!

Богдан: Про щож таке, коли се можна знати,
Думаю я? Ану, скажи про що?

Ромко: Про щож дитині тепер і думати,
Як не про се, що святий Миколай
Сьогодні принесе нам дітям в дарі!
Я бачив добре вчора, уважай,
Як ти сі дари в місті на базарі
Очима пас, трохи не їв їх всіх.

Богдан: Най буде й так, се чей мусиш знати,
Що святий Миколай і між старих
Сі дари роздає. —

Ромко: Ну, добре, брате,
Та з старших там ніхто так не ходив,
Не розглядався! Я, певний що всю нічку
Наш Богдан лиш про „миколайки“ снів.

Богдан: А як би так, то що?

Ромко: Ніщо! Лиш чічку
У сні і ти голубив, брате мій,
Хоч ти повага, мужчина дозрілий,
Вже гімназист! Ну, розповідж нам свій,
Влодку, сон! Ми всі хотілиб його
Почути, навіть — навіть Богданко!

Влодку: Тож уважайте (*сiдає*). Сон мій був так ясний,
Виразний, мов на яві се було.
Був вечір тихий, зоряний, прекрасний,
Мене щось гнало геть в незнану даль,
Я десь ішов безкраїми степами,
Обняли серце і радість — і жаль!
Нараз найшовся я межи снігами. —

Ромко: Дивний сон!

Богдан: Чудний, ах чудний сон се був!

ЯВА II.

Ті самі — Галя та Нуся (вбігають).

Нуся: Чого ви, хлопці, всі так задумались,
Так споважніли, чи ж то день на те!?
Нуж веселіться! Всі немов стерялись.
Таж нині прийде святий Миколай!
Увесь вже день над сим я лиш думаю,
Що принесе мені він в дарі, знай, —
А я велике так бажання маю!
Велику ляльку хочу мати я,
Що очі замикалаб й отворялаб
І щоб руками рухала вона
Тай „мамо, тату!“ також вимовляла.
А ви чогось так споважніли всі,
Немов сьогодні не діточе свято?
Ромко: А шож ти, Галю, бажаєш собі:
Ляльку, чи може цукорків багато?
Галя: Ні ляльки, ні цукорків! Я собі:
Ніяких дарів тепер не бажаю —
Народ увесь у горю, у журбі,
Не має горю ні кінця, ні краю!
Ах, стільки ще сиріт не знав весь світ
Ніколи, скільки їх на Україні
Безрідних, мов мороз самітний цвіт,
Стинає голод на рідній Руїні!
Тепер чи ж ялось брати дари нам?!
Про іти му святого Миколая,
Щоби віддав сим бідним сиріткам,
Усі дарунки, що для мене має!
Влодко: І я також за тим!

Роман:
Богдан:

Тай я!
Тай я!

- Нуся: Най все дасть сиріткам, для нас що має,
Попросим всі святого ми отця,
Коли сьогодні до нас завітає.
- Галя: Усі разом попросим ми його
На "Рідну Школу" все те передати.
- Богдан: Щоб там могли найти рідні тепло,
По втраті батька-неньки, сиротята.
- Ромко: Щоб там навчались свій народ і край
Над все любити — свою Україну,
І як замінити в величавий рай
У спільнім труді рідну всю Руїну.
- Галя: Чи згідні ви на те, чи ні?
Про се тепер усіх я вас питаю!
- Влодко: Так, згідні всі!
- Інші: Усі! Усі! Усі!
- Галя: Так заявлю св. Миколаю!

ЯВА III.

Ті самі, входить Мати (сумна).

- Влодко: Ах, мамця йдуть! Чогож такі сумні,
Мамусю? Чи не хорі ви може?
(Хлопці зриваються з крісел).
- Мати: Ні, не хора я, дитинко, ні!
Та хвиля нині, ах, така, мій Боже,
Що сам від себе налітає сум
І огортає душу в чорні крила,
Наводить рої невеселих дум.
Паде, вгинається під ними сила!
Сім літ сьогодні минає саме,
Батько без вісти пропав Бог зна' де,
Не знати чи живий, чи може згинув.
Сім літ минає, а й чутки нема,

Чи він живе ще де в снігах Сибіри,
 Чи згинув тут? Ах, того я сумна
 Сьогодні, діти, ах, сумна без міри. *(Плаче)*.

Влодко: Мамусю, мамцю! Не плач, не ридай
 І в тугу не вдавайся ти без краю,
 Я дивний сон мав сеї ночі, знай,
 Що він сповниться, всю надію маю.

Мати: Сон?! Кілько їх рожевих і страшних
 За сих сім літ я, діти, переснила,
 А не сповнився ні один із них!
 Який же був твій сон, дитинко мила?

Влодко: Оповідати їм я був зачав
 Уже свій сон, та не дали дівчата —
 Твій сум наново його нагадав,
 Знов з початку зачну оповідати:
 Мене щось гнало десь в незнану даль,
 Я десь ішов безкраїми степами,
 Обняли серце і радість і — жаль.
 Нараз найшовся я межи снігами. —

Богдан: Ти доти нам був оповів його.
 Щож далі?

Ромко: Вже і ти цікавий знати
 „Діточі сни“? Вже не смієшся? Що?

Галя: Будь ласкав, Ромку, не перебивати!
 Влодку, дальше сон оповідай!

Влодко: Іду, іду, балую я снігами,
 Аж глип, край мене святий Миколай!
 Зівсім, як тут на образі над нами —
 У мітрі, сивий, із жезлом в руці,
 За руку взяв мене й сказав до мене:
 „Ходи, я батька спровадив тобі!
 Він жде на тебе“. — В мить усе зелене
 Довкола стало, зацвили квітки.
 А сніг — не знаю як — увесь ізтаяв...

Дивлюсь, аж татусь край мене
Замість святого стоїть Миколая.
Я впав в обійми татка, він обняв
Мене та пригорнув! Тут я збудився. —

Мати : Чудовий, гарний сон ти, сину, мав,
Коби сповнився! Коб він нам сповнився!

Влодко : Сповниться, мамцю! Вірю сильно я!
Як дар для нас святого Миколая,
Скінчиться, мамцю, вся журба твоя
І в нашу хату сонячко засяє!

Ромко : А що, Богданку, се діточий сон?!
Чогож тепер його не висміваєш?

Богдан : Ет, дай спокій, я так собі жартом,
А ти за правду зараз уважаєш!
От, радше ми скажім мамунці се,
Що ухвалили ми тут всі сьогодні:
Що Миколай святий нам принесе
Все дати враз на сирітки голодні. —

Мати : Ах, любі, милі, добрі діточки,
Усі від серця ви се ухвалили.
Сиріт багато на Вкраїні є,
Що їм батьків на сій війні убили.
І не далеко шукати їх нам!
Ось : Василько й сестра його Іринка,
Що з вами літом у садочку там
Так грались часто. Їх стара хатинка
Холодна дуже й голод гість у них
Щоденний, діти! Відколи їх тато
Під Львовом там за Україну впав,
А неньку ворог геть далеко з хати
Від сиріток сих в табори забрав,
Вона там умерла!

Влодко : Бідні, бідні діти!
Я, мамцю, піду та покличу їх!

У нас і зїсти зможуть і заґрітись,
 Так їх лишати чейже був би гріх!
 Сьогодніж мамцю, діточее свяго
 Й до них най прийде святий Миколай,
 Бо вже не придуть ні мама, ні тато!...
 Я йду, мамусю!

Мати:

Та скоро вертай!

(Влодко одлазаеться і вибігає з хати).

ЯВА IV.

Мати:

А ми тимчасом, діти, по звичаю,
 Ним приведе Влодко сиріток,
 Враз пісню всі святому Миколаю
 Співати мем! Тут станьмо всі в гурток
 Під образом Його! Будем Його благати,
 Щоб упросив у Бога він для нас,
 Для України красших днів зазнати!
 Тож зачинаймо, діточки, всі враз.

(Всі клкають під образом св. Миколая і співають):

„О всі, всі діти враз взиваєм
 Ми Тебе, св. Миколає,
 І Тебе благаєм щиро,
 Чудотворче святий з Мира,
 Миколає!“

„О глянй, глянй на Вкраїну рідну,
 О глянй, глянй на знищену, бідну!
 Ми Тебе всі діти молим,
 Преси в Бога Ти їй долі,
 Миколає!“

„О преси долі для Вкраїни,
 О нехай встане із руїни,
 Долю-щастя най витас,

В сонці Волі най сяє.
Миколає!"

„А нам, нам! Просим в нашу хату
О верни, о верни нам тата,
Всі Тебе благаєм щиро,
Чудотворче святий в Мира,
Миколає!"

ЯВА V.

(У половині пісні стіна, що на ній висить образ св. Миколая, затягається облаками, а на все ллється з гори ясне, срібне світло. Із хмар виходить святий Миколай і Ангел-Хоронитель у синьому одязі з жовтим поясом і лентою, з золотим Тризубом над чолом і з великою книгою під пахою. За ними два ангели в рожевих одягах з великим кошом дарів. По заду крадеться Чорт-Антипо, з вилами в одній і вязанкою різок у другій руці).

Св. Миколай:

Мир дому сему! Чую що тут діти
Шлють щирі мольби за край рідний свій!
Витайте, діти, України квіти,
Надіє ти усіх її надій!
Вона у вас усі свої надії
Зложила, діти, всю свою любов,
Щоб ви колись, о діти дорогії,
Віддали їй любов і труд і кров,
За волю-долю Неньки України
Готові дати були і життя,
Щоб спільним трудом підняли з руїни
Народ її до щастя й до добра!
Мир дому сему! Мир вам, діти милі!
Поглянь но в книгу, Ангеле, твою,
Глянь, чи вони на дари заслужили?

Ангел-Хоронитель : *(зазглядає в книгу).*

За рік списав я, бачиш, книгу всю,
Святий наш Отче, від краю до краю.
Бачив самі лиш гарні все діла
І тільки гарні думки я в них знаю!
А злого в них не було тай нема!
Найкрасший доказ тут, що чорт ріжкатий
Все йшов за нами з вязкою різок,
Та як входили ми до сеї хати,
Не важився вступити ні на крок.

Чорт-Антипко : *(підбігає ближе).*

О ні, я є! І я тут маю голос,
Бо не такі сі діточки святі,
Як виглядають — схибнуть лиш на волос
І простий шлях у пекло їм тоді,
І я прийшов їм шлях сей показати.

Св. Миколай :

Чи так: Скажиж гріхи сих діточок,
Най знаю я, яку їм кару дати.

Чорт-Антипко :

Ну, Богданко хай йде на початок!
Він вже й сьогодні висмівав Влодка.

Св. Миколай : А другі?

Чорт-Антипко : Других не запам'ятав.

Ангел-Хоронитель :

Щось пам'ять в тебе, Антипку, коротка.
Ось, св. Отче, і чорт доказ дав,
Що без гріха усі сі любі діти.

Св. Миколай : А Богданко?

Влодко : Ні, Богданко мені

Ніщо сим злого не хотів вкоїти,
Він тільки так пожартував собі.

Св. Миколай :

Навіть у жартах треба міру знати,

Хоч жарт, як кажуть, то іще не гріх,
І жартом можна кривду теж завдати,
Тож невинних не беріть на сміх.

Влодко : Ні, Богданко, він не хотів зробити
І не зробив теж кривди сим мені.

Богданко : Влодку, прошу се мені простити.

Влодко : Зі щирого серця прощаю тобі.

Св. Миколай :

Як так, то треба дари вам роздати,
Щоб памятали свято се моє.
Подайте кіш! Від тебе нам зачати,
Ось, Нусю, лялька тут для тебе є,
Така, як ти собі бажала, доню!

(Подає Нусі ляльку. Нуся спішно сягає рукою, та побачивши, що Галя виступає наперед, щоби говорити до св. Миколая, опускає руку).

Галя : Ми вдячні дуже за дари всі Твої,
Святий наш Отче Миколаю!
Клоню я голову Тобі за дари сі
Та заразом і просьбу теж складаю
Від нас ось тут усіх у Твоїх ніг
Святих, о Чудотворче Миколаю :
На нашу думку, днесь був би гріх
Втішатись дарами, як на Вкраїні
У слезах тисячі дрібних сиріт
Марніє в стужі, в нужді та руїні,
Немов морозом той прибитий цвіт!
Тож просимо Тебе усі посполу :
Сі дари, що Ти тут приніс для нас,
Віддати їх на нашу „Рідну Школу“.
Ромко : Щоб в сей сумний, але великий час,
Усі тоті нещасні сиротята,
Що за Вкраїну їх лягли батьки,

Тепло родинне, мов у мами-тата
 У „Рідній Школі“ віднайти могли!
 Щоб там навчались своєю Україну
 Над все любити, свій Народ і Край
 І спільним трудом всю святу Руїну
 Вміли замінити у чарівний рай!

Галя: Для нас самих усіх із сеї хати
 Одну єдину просьбу лиш сповни,
 Про се благають діти й бідна мати:
 В сю хату тата, тата нам — верни!

Св. Миколай:

О, діти-квіти! У вас у серденьку
 Є самоцвітів скарб укритий там!
 Радій, втішай ся, Україно-Ненько,
 Вже не далека Ти до Волі брам,
 Коли такіі скарби в дітях маєш!
 В серденьках їх до брам отсих ключі!
 О, скоро Долю-Волю повитаєш,
 Лиш пильно зберігай Ти скарби сі:
 Любов до труду, праці і посвяти!
 Вкраїно, ними піднімешся враз
 І будеш Сонцем Народів сіяти
 У великий День, у великий Час!
 Лиш в щирі, теплі материнські руки
 Ключі до скарбів Ти отсих віддай,
 А крізь терпіння свої і крізь муки
 Дітьми Тобі вони отворять рай!
 Блаженна тричі тая добра мати,
 Що вкаже дітям зорю провідну:
 Любови, праці, труду і посвяти,
 На все життя покаже їм мету!
 Блаженна тричі тая мудра мати,
 Дітей що справить так на праву путь,
 Що хоч всі сили взялися б звертати,

З правої путі дітий не зведуть!
 Блаженна тричі та велика мати,
 Що в силі сина у жертву віддать
 З спокоєм духа, з героїзмом посвяти
 За Україну, її благодать!
 Благословлю я тиху сю хатину,
 У ній зростає сила вся тота,
 Що у героя змінє дитину,
 Коли рішаєсь Народу судьба!
 О, добрі діти, квіти України,
 І ти щаслива мати сих діток,
 Засяє сонце між сі смутку стіни,
 Вертає батько в сей тихий куток!

ЯВА VI.

(Отвираються двері і входить батько, якого веде за руку Влодко. За ними йдуть Василько та Іринка).

Влодко: Ах, мамцю, мамцю, я приводжу татка,
 Найшов його у хаті сиріт мамо,
 Тепер звеселіє наша рідна хатка,
 Сон мій сповнився! Мамусю, глядіть!

(Всі, що прийшли, побачивши св. Миколу, станули мов здеревілі з дива. Довгу хвилю тріває німа сцена. Аж потім батько говорить).

Батько: В глухій Сибірі ти мені у сні,
 Святий наш Отче, ніч-у-ніч являвся,
 І шлях до дому вказував мені,
 У сні наглив, щоби поспішався!
 І я пустився іти напрямці,
 Життя не певний, бо не знав дороги.
 Та Ти, усе шлях вказував мені,
 Аж поки в рідні не завів пороги.

Тож дяку щиро складаю тут я
Тобі за себе й за дрібні діти!

Мати: Лине до Тебе подяка й моя,
Що перестану тужити терпіти!

Діти: І ми, всі діти, теж складаєм враз
Подяку! Батька Ти нам повертаєш,
В своє тим свято Ти найкрасшим нас
Святий наш Отче, даром обдаряєш!

Св. Миколай:

Вам, ненько й батьку, нагорода се
За те, що гарний так провід давали
І Україні на життя нове
Нових борців на труд ви готували!
Вам, діти любі, нагорода се
За те, що щиро так ви полюбили
Вкраїну бідну, що в ярмі іще,
Та повитає Волю в близькій хвили.
Так, в близькій хвили! Як орлят таких
Батьки кохають в тихих хатинах,
Де клич оден ніколи не затих
Ні на верхах не втих, ні на долинах:
„В любові посвяті, в труді розцвите
І воля й доля Неньки України.
У силу ними лиш Вона зросте,
У силу ними двигнеться з руїни!
Радість сповняє всю душу мою,
Як бачу вас тут у родиннім крузі,
Згідну, єдину і сильну семью...

„Витайте“, кличу, „ах, витайте, друзі!“
Дяка, батьки, вам і вам, діти, теж!
Оден від мене заповіт прийміте:
Най на Вкраїні не буде вам меж,
Один одного як брата люб те!
Чи зпід Кавказу, чи то зза Карпат,

Чи то з над Дону, чи то із над Сяну,
Коли Вкраїнець він, тобі він брат,
Чуй як свою йому завдану рану!
Сі сирітки! (вказує на Василька й Іринку)
Й вони, скарб України!

І їх бережіть мов ока в голові,
Ім світла дайте, не держіть у тіни,
А світло, друзі, у братній любові...

Василько: До нас, до хати чужі приходили,
Хотіли в школу взяти нас, чужу!
І їсти й пити дадуть, говорили,
І теплу хату й одєжу нову.

Іринка: В чужій лиш мові вчитися казали
І по чужому молитися нам,
А нашу рідну мову висмівали,
Та я їм віри ніколи не дам.

Василько: Ми їм сказали: ніколи, ніколи
Не кинем віри, ні мови батьків,
Нас не завабить до чужої школи,
Хочби всі скарби нам дати хотів.
Краще нам холод і голод терпіти!

Чорт-Антипко:
А я вам кажу, що ви ще дурні,
Чиж то не краще в роскошах сидіти,
Ніж так терпіти нужду як ось ви,
Чиж то без вас та ваша Україна
Не обійдєсь, без вашої біди.
Я раджу вам! Й осел нехоче сіна,
А йде там де є овес, де тепла стайня є.

Василько: Бо він осел, звіря, а я, людина.

Чорт-Антипко:

Ха, ха, людина! Знаєш ти життя?

Василько: Так, знаю з горя, хоч я ще дитина.

Св. Миколай:

Геть, сатано, дітей не спокушай!
 Ні, є в них хата, є в них батько-мати:
 Се Україна є їх рідний край,
 Народ про них не перестане дбати!

(Св. Миколай проганяє Антипка жезлом, який утікає в кут).

Батько: Святий наш Отче, Отче Миколаю,
 Я сирітки сі беру за свої.
 Де сім душ захист і прожиток має,
 Там найде захист і нових ще дві!
 Разом з своїми дтьми їх ховати
 І вести буду до ума й добра,
 Щоби борців Вкраїні гарних дати..
 Діти, се ваші братчик і сестра!
 Любіть їх щиро всі: сестру і брата,
 Разом чи в горю, чи в добрі ідїть,
 Разом до труду святого ставайте,
 Разом Вкраїні життя посвятить!

(Збирає всі діти коло себе).

Мати: І я також буду їх доглядати
 І їх справляти на правдивий шлях,
 Щоб Україні борців гарних дати,
 Трудівників на знищених полях.

Св. Миколай:

Благословлю! Благословлю! Прощайте!
 Спішитись мушу! Дітий ось таких
 Жде на Вкраїні мене мільйони:
 І над Дністром і над Дніпром. До них
 Спішу втишати і болі і стони,
 Утіху справить їм хоча малу,
 Бо горя, болів тепер там безміри.
 Й до сих за Океан також піду,

Й до сих піду в безмежній гень Сибірі,
 И до сих піду, що святонько моє
 Святкують бідні на чужій чужині,
 А їх чимало всюди, всюди є —
 І в них також ще мушу бути нині.
 Та заки, діточки, піду від вас,
 Дарунки сі мої таки прийміте,
 Бо хоч важкий тепер Вкраїні час,
 Та Україна любить свої діти
 І без дарунків нікого лишить
 Із вас, кохані дітоньки, не хоче,
 Тільки вас прошу развраз пам'ятать,
 Як лиш на дари сі звернете очі,
 Що для Вкраїни всі нашії труди.
 Тому, дитино, лиш Правду люби,
 А гень відкинь ти всю неправду й бруді.
 Про „Рідну-ж Школу“ дбайте, діти, всі,
 Вона вам друга на сім світі мати,
 Всі ваші дари, хоч би як малі,
 Дають їй силу темряву прогнати!
 Та з всіх найбільший дар буде від вас
 Для неї: пильна ваша наука.
 Учіться, діти, поки на се час —
 Бо тим Вкраїни зменшається мука!
 Тепер Ангели дайте тут коші!

(Ангели подають коші)

Ось вам всім діти книжечок багато:
 Ти, Нусю, ляльку теж візьми собі,
 А всім разом ось тут є передплата,
 На „Світ Дитини“, на цілий вже рік.
 Читайте пильно його, любі діти.
 Він друг ваш щирий, не зрадить по вік.
 Дає вам Правди, Праці й Краси цвіти.

(подає дітям карточки на передплату і кілька чивел „Світлика“, а крім сего всякі дарунки).

Тепер, Ангели, ми іще дамо
На салю дари, між них ще зійдемо
І їх на труд поблагословимо,
А потім далі з дарами підемо!

(Сходить із ангелами між дітий на салю).

Чорт-Антипко:

Ге, на салю можу й я!
Там вже сила є моя,
Є свавільні діти;
До науки не спішать,
До сваволі аж горять,
Впадуть в мої сіти!

Там мої є діточки,
Я роздам їм різочки,
Маю їх багато —
Не пожалую різок,
Ліски, буків, берізок
Досить ось натято!

(Зіскакує зі сцени на салю).

Прошу, прошу! Приходіть!
Блище мене приступіть!
Ручу для всіх стане:
Є й для хлопців і дівчат
І старим є цілий склад —
Кождий з вас дістане.

Ну, вже всі різки роздав,
Які тільки дати мав,
А тепер прашаю:
Всіх свавільників, всіх злих,
Всіх лінивих, всіх гнівних —
І далі манджаю.

(Роздає різки)

Сюди прийду аж за рік,
Та, як кажуть, рік не вік,
Скоро він минеться —
Лиш на різку заробіть,
Тут прийдіть, чи не прийдіть,
Різка вам найдеться.

К і н е ц ь.

23. Вуйко Влодко: „Пригоди Юрчика Кучерявого“,
часть I, перероблена і доповнена, з 120 образками
О. Куриласа.
 24. Антін Лотоцький: „Езоп“, оповідання про
життя славного байкаря.
 25. Я. Вільшенко: „Байки Езопа“, в перерібках
після Ля Фонтена, Е. Г. Лесінга і Гелерта із чис-
ленними образками.
 26. Мігуель Сервантес: „Пригоди Дон Кіхота“,
з оригінальними дереворитами Густава Доре.
 27. Пригоди барона Мінхгавзена“, (на українську мову,
перелицював Я. Вільшенко), з образками най-
ліпших німецьких малярів.
 29. „Казки 1001 ночі“: „Про Аллядина і чарівну ліхтар-
ню“, з образками.
 30. Антін Лотоцький: „Пригоди Лиса - Микити“,
з численними ілюстр.
 31. Марія Вериго: „Волове Очко“, прегарне опові-
дання з 14 образками Ол. Кульчицької
 32. Марія Штелігівна: „З села і з міста“, нариси
з життя дітей.
 33. Олесь Бабій: „Пригоди Богданка - Пустунчика“
з численними образками А. Манастирського.
 34. Данель Діфо: „Робінзон Крузо“, з ілюстраціями
Густава Доре
 35. Вільгельм Буш: „Веселі оповідання“, з 60
образками.
 36. Я. Вільшенко: „Вифлоємська іч“, сценічна-
картина на 3 дії (з 2 інтермедіями).
 37. Марійка Підгірянка: В чужім пірю“, сце-
нічна картина у 3 діях.
 38. Я. Вільшенко: „Княжна Ганна“, історична кар-
тина в 1 дії (з дитячих літ княгині Анни, доньки
Ярослава Мудрого).
-

0,60 (1)

РЛ 6.767у

„СВІТ ДИТИНИ“
ілюстрований журнал
для українських дітей і молодіжи

виходить
у Львові 1 і 15 кожного місяця.

Ціна 1 прим. 150 Мн.

Передплату приймається найменше на 10 чисел в квоті **1500 Мн.**, яка мусить бути зложена з гори при замовлюванню.

Для Америки й Канади 1 доляр на рік.

Замовлення слати на адресу:

Видавництво „Світ Дитини“

Львів, ул. Зіморовича, ч. 3.

PA 6.767y